

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce:

A. S., narozený dne X, státní příslušností X (dále je **X**), toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen **ZZC**),
zastoupený: Mgr. Umar Switat, advokát se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, pobočka pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému:

Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov (dále jen **Policie ČR**),

v řízení o žalobě ze dne 27.5.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2022 č.j. KRPK- 92276-113/ČJ-2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. Ivanu Ramadanovi, Ph.D. se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 990,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni, a to ve lhůtě nejdéle do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 154345888/0600.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 27.5.2022** soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 31.5.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2022 č.j. KRPK-92276-113/ČJ-2021-190022, jehož kopie byla připojena a kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c) a § 125 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákona o pobytu cizinců**), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o dalších 50 dnů na celkových 230 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3.12.2021, 13:35 hodin.
2. **V podané žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné ve vztahu k prodlužování doby zajištění. Dále tvrdil, že byl napadeným rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech, a proto napadá toto rozhodnutí a domáhá se toho, aby bylo zrušeno. Žalobce trval na nařízení soudního jednání a na účastnické výpovědi před soudem, proto požádal soud o přibrání tlumočnicka arabského jazyka. Dále bylo uvedeno, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že bylo žalobci pravomocným rozhodnutím ze dne 5.12.2021 č.j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022 uloženo správní vyhoštění (dále jen **rozhodnutí o správním vyhoštění**), neboť na území pobývá bez cestovního dokladu, na zastupitelském úřadu Maroka se nepodařilo zjistit totožnost žalobce a zabezpečit cestovní doklad. Žalovaný tvrdí, že jsou splněny kumulativní podmínky § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby trvání zajištění nad 180 dnů, neboť vyhoštění je uskutečnitelné v době trvání zajištění. Žalobce se se závěrem žalovaného neztotožnil, neboť dle něj žalovaný svá tvrzení ničím neprokazuje, pouze stejná tvrzení opakuje (viz všechny předchozí řízení o prodloužení doby trvání zajištění) a nepřezkoumatelným způsobem se vymlouvá na údajnou prodlevu na straně marockých orgánů. Opačně od žalovaného žalobce tvrdí, že ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že vyhoštění je uskutečnitelné v době trvání zajištění. Dle žalobce nemůže žalovaný donekonečna prodlužovat dobu zajištění jen na základě jeho nepodložených tvrzeních; také má za to, že argumenty žalovaného, kterými bylo odůvodněno napadené rozhodnutí, jsou v rozporu s tvrzením žalobce a v rozporu s obsahem spisu. Dále žalobce opakovaně uvedl, že je v řízení právně zastoupen advokátem, a má tak prokazatelně dostatek finančních prostředků na zajištění nákladů pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**) a k vycestování z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**), čímž vyvrací původní spekulaci žalovaného, který vychází z toho, že žalobce dostatečné finanční prostředky nemá. K tomu také zopakoval, že jeho bratr R. S. trvale žije a pracuje ve Švédsku a žalobce finančně soustavně zajišťuje, hradí právní služby a je schopen hradit výdaje související s pobytem žalobce na území a s vycestováním, z toho důvodu žalobce trval na výsledku bratra před soudem k prokázání svých tvrzení. Žalobce tvrdil, že se bude v případě propuštění ze zadržení kontaktní na adrese svého advokáta a na zastupitelském úřadu Maroka si neprodleně obstarání cestovní doklad. Nemůže jít k jeho tíži, že správní orgán několik měsíců neefektivně komunikuje se zastupitelským úřadem a nepřezkoumatelným způsobem se odvolává na pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Úmluva přitom požaduje urychlené vyřízení ve věci. Je velmi pochybné, zda v ČR existuje účinný soudní přezkum, který splňuje požadavek urychlenosti podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Lze tak spíše učinit závěr, že takový prostředek v ČR chybí, a čl. 5 odst. 4 je pravidelně porušován. Délka zajištění není podstatná jen z hlediska omezení osobní svobody, když zajištěnému cizinci bývá rozhodnutím správního orgánu uložena povinnost uhradit náklady na ubytování a stravu v zařízení pro zajištění cizince. S ohledem na uvedené okolnosti měl žalobce za to,

že důvody pro prodloužení zajištění pominuly. Žalobce tvrdil, že pominulo nebezpečí, že bude v budoucnu mařit výkon správního vyhoštění nebo narušovat veřejný pořádek. Dále žalobce tvrdil, že žalovaný nesplnil svou povinnost zabývat se všemi skutečnostmi, které jsou významné z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho života, a to z důvodu, že reálně nezkoumal trvání důvodů zajištění, které vedly k omezení svobody žalobce, ačkoliv je tato povinnost uložena v § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce také zmínil pochybnosti i ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců; dovodil porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaný napadeným rozhodnutím zcela nepřiměřeně zasáhl do soukromého a rodinného života žalobce. Na závěr žalobce navrhl přezkoumání všech uvedených argumentů a pochybení žalovaného, která vedla k nesprávnému rozhodnutí a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

3. K návrhu žalobce, jehož mateřštinou není český jazyk, byl pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 31.5.2022 č.j. 16 A 14/2022-23 ustanoven tlumočnický jazyka arabského Mgr. Ivan Ramadan, Ph.D. k provedení tlumočnického úkonu při jednání soudu z jazyka arabského do jazyka českého a naopak.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18.5.2022 č.j. KRPK-92276-113/ČJ-2021-190022**, bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c) a § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje doba trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č.j. KRPK-92276-24/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021 a opakovaně prodloužená rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění č.j. KRPK-92276-68/ČJ-2021-190022 ze dne 31.1.2022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění č.j. KRPK-92276-78/ČJ-2021-190022 ze dne 5.3.2022 a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění č.j. KRPK-92276-100/ČJ-2021-190022 ze dne 16.4.2022 se prodlužuje o dalších 50 dnů na celkových 230 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3.12.2021, 13:35 hodin. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 5.12.2021 bylo pod č.j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze žalobci umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok; doba k vycestování byla stanovena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že na území pobýval žalobce bez cestovního dokladu, byl mu dne 4.12.2021 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem Maroka za účelem zjištění totožnosti (žádost o vydání náhradního cestovního dokladu). Současně byla žalobcem vyplněna žádost o zjištění totožnosti č.j. KRPK-92276-22/ČJ-2021-190022. Originál tiskopisu s průvodním dopisem č.j. KRPK-92276-50/ČJ-2021-190022 ze dne 6.12.2021, s žádostí o zjištění totožnosti č.j. K92276-22/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021, s výzvou k prokázání totožnosti č.j. KRPK-92276-15/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021, s protokolem o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPK-92276-20/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021, s fotografiemi žalobce, s výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, s výsledkem hledání v systému EURODAC a společně s dalšími listinami a fotografií řidičského průkazu Maroka č. X, byly zaslány dne 21.12.2021 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, České pošty, a doručeny Oddělení pobytového režimu cizinců Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **Ředitelství služby**

cizinecké policie), které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění č.j. KRPK-92276-24/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021 a opakovaně prodloužené rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 31.1.2022, rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 5.3.2022 a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 16.4.2022 se ovšem nepodařilo správní vyhoštění realizovat. V daném případě se dosud nepodařilo na příslušném zastupitelském úřadu, tj. Zastupitelském úřadu Maroka, zjistit totožnost žalobce a zabezpečit mu cestovní doklad. Žalovaný konstatoval, že byly splněny kumulativní podmínky ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro prodloužení doby trvání zajištění nad 180 dnů, neboť vyhoštění je uskutečnitelné v době trvání zajištění a v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetí země. Zajištění žalobce bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně marockých orgánů. Ze správního spisu nevyplynulo nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by vyhoštění žalobce nebylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Ze sdělení Oddělení zjišťování totožnosti, ENO a vyhoštění č.j. CPR-33480-12/ČJ-2021-S30311-T247 ze dne 4.4.2022 mimo jiné vyplývá, že byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Doba ověřování totožnosti osob uvádějících státní příslušnost Maroka trvá přibližně 10 měsíců. Jakmile Maroko vydá cestovní doklad žalobci, nebude již jeho vyhoštění nic bránit, z toho důvodu bylo nutné dobu zajištění prodloužit i dalších 50 dní na celkových 230 dní od okamžiku omezení svobody, a to v souladu s § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 2 písm. c) a § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci přípravy realizace vyhoštění je třeba poskytnutí právní pomoci ze strany Maroka a je třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do země původu. Na základě zkušeností a sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne č.j. CPR-33480-8/ČJ-2021-930311-T247 ze dne 7.1.2022 a č.j. CPR-33480-12/GJ-2021-930311-T247 ze dne 4.4.2022 žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně dalších 50 dnů.

Důvodem k tak zásadnímu opatření byla zjištění, že žalobce hranici členských států schengenské spolupráce překročil nepovoleně (mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu), že svůj cestovní doklad nechal zničit s úmyslem skrývat svoji totožnost, že si opatřil doklad, který je padělán (řecký průkaz žadatele o mezinárodní ochranu) a také, že již v minulosti vystupoval pod smyšlenými totožnostmi a uvedl nepravdivé údaje o totožnosti. Rovněž bylo uvedeno, že žalobce na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, nemá stálé bydliště na území ČR, není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a vycestování z území členských států EU, nemá žádné nebo jen minimální prostředky k uspokojování základních potřeb a není schopen plnit povinnost ze zvláštních opatření za účelem vycestování, ale také skutečnost, že žalobce v řízení vyjádřil záměr pokračovat v cestě do Itálie přes území jiných členských států EU, aniž by byl držitel oprávnění k pobytu v rámci EU.

Pro úplnost žalovaný podotkl, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově č.j. 6 T 5/2022-76 ze dne 9.2.2022 uznán vinným z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní

zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu 24 měsíců a trest propadnutí věci; trestní příkaz nabyl právní moci dne 26.2.2022. Důvodem vydání uvedeného rozhodnutí bylo zjištění, že si žalobce na podzim 2021 v Řecku oproti platbě 150 € (EUR) opatřil řecký doklad žadatele o azyl „AITON AZYA/ ASYLŮM SEEKER“, opatřený žalobcovou skutečnou fotografií a správným údajem o pohlaví, kde je však v rozporu se skutečností v kolonkách jméno, paronymum a příjmení uvedeno „A. M. O.“, v kolonce datum narození „X“ a v kolonce občanství „DZA“, a to v úmyslu prokazovat jím v EU svou totožnost, přičemž tento doklad žalobce u sebe přechovával do té doby, než byl u něj nalezen policií při prohlídce.

V průběhu zajištění žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění žalobce, a rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstaly neměnné. Důvody pro trvání zajištění byly shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění a žalovaný na něj v plném rozsahu odkázal. Žalovaný poté shrnul, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění a je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak byly uvedeny výše.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 30.5.2022** mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení, kdy žalobce byl zajištěn hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 3.12.2021 v 13:35 hodin v obci Lanžhot na pozemní komunikaci (silnici) č. II/425 a to jako člen skupiny 12 ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle registrační značky: X, tovární značky: Chrysler, barvy: stříbrná-metal. Vozidlo bylo zastaveno po předchozím pronásledování policií za využití donucovacích prostředků zahrazení cesty vozidlem a hrozby namířenou střelnou zbraní. Žalobce ke své totožnosti uvedl, že se jmenuje A. S., narodil se dne X a je státním občanem Maroka. Bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění pobytu, ač k tomu není oprávněn. U žalobce byl nalezen řecký průkaz žadatele o azyl personalizovaný na jméno A. O., nar. X, státní příslušnost: Alžírská demokratická a lidová republika (dále jen **Alžírsko**) a byl eskortován na pracoviště Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Sokolově. Dále žalovaný uvedl, že v průběhu provádění úkonů v souvislosti s protiprávním jednáním cizince bylo zjištěno, že na území Řecké republiky (dále jen **Řecka**) žalobce vystupoval pod smyšlenou totožností A. O., nar. X, státní příslušnost: Alžírsko a na území Srbské republiky (dále jen **Srbsko**) vystupoval pod smyšlenou totožností A. A. S., nar. X, státní příslušnost Maroko a následně byl jednoznačně identifikován jako A. S., nar. X, státní příslušnost Maroko. Dále bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu, Maroko, v září roku 2021 s úmyslem dostat se do Itálie. Nejprve letěl do Turecka, kde předal svůj cestovní pas převaděči, který ho zničil, aby žalobce mohl skrývat svoji totožnost. Následně žalobce mimo hraniční přechod překročil hranici do Řecka, kde si za 150,- € (EUR) zakoupil padělek řeckého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu personalizovaného na jméno A. O., nar. X, státní příslušnost Alžírsko. Z Řecka cestoval do Albánie, Kosova a Srbska, státní hranice překračoval vždy pěšky, bez cestovního dokladu a mimo hraniční přechod. Na území členských států, které jsou vázány mezinárodními úmluvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, žalobce vstoupil v přesně nezjištěnou dobu, a to z území Srbska na území Maďarska. Hranici smluvních států překročil nepovoleně (mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu) a při jejím překročení byl nucen překonat technický prostředek zabraňující nedovolenému

překračování hranic (maďarský hraniční plot). Za cestu z Turecka do Srbska žalobce zaplatil převaděči 4.500,- € (EUR), v Maďarsku zaplatil převaděči 3.800,- € (EUR) za cestu do Rakouska. Na území ČR vstoupil dne 3.12.2021 přibližně v 13:15 hodin, jako člen skupiny migrantů, jak uvedeno shora, a to z území Slovenska.

Žalovaný dále uvedl, že v průběhu správního řízení o správním vyhoštění, na základě informací a podkladů získaných v rámci tohoto řízení a zejména v rámci výsledku žalobce ve věci, bylo zjištěno, že nemá stálé bydliště na území ČR, nemá zajištěnou adresu pobytu a také skutečnost, že disponuje finanční hotovostí pouze ve výši 35,- € (EUR) a není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování z území členských států EU. Bylo zjištěno, že ČR nebyla cílem jeho cesty, tím je Itálie, kde chce žít, do Maroka se vrátit nechce. Tudíž žalovaný učinil závěr, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nebyla účinná, proto bylo přikročeno k zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Dále žalovaný uvedl, že neshledal důvodnými námitky žalobce o postupu policie ohledně rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které považuje za nezákonné, a v plném rozsahu odkázal na shromážděný spisový materiál, odůvodnění rozhodnutí o zajištění a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které obsahově navazuje na rozhodnutí o zajištění.

K argumentu žalobce, že nemůže jít k jeho tíži, že správní orgán několik měsíců neefektivně komunikuje se zastupitelským úřadem Maroka a nepřezkoumatelným způsobem se dovolává na pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, žalovaný uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pobývá na území bez cestovního dokladu, byl mu dne 4.12.2021 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem Maroka za účelem zjištění totožnosti (žádost o vydání náhradního cestovního dokladu) a byla s ním vyplněna žádost o zjištění totožnosti. Originál tiskopisu s průvodním dopisem, s žádostí o zjištění totožnosti a dalšími listinami uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí byly dne 21.12.2021 prostřednictvím České pošty doručeny Ředitelství služby cizinecké policie, které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.1.2022 vyplývá, že žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu byla spolu s dalšími požadovanými dokumenty zaslána dne 23.12.2021 Velvyslanectví Maroka. Uvedený zastupitelský úřad obnovil spolupráci a činí kroky ke zjišťování totožnosti osob. Žalobce prozatím nebyl mezi ověřenými osobami. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že z jeho strany ani ze strany Ředitelství služby cizinecké policie nedošlo a nedochází k žádnému prodlení, když policie řádně usiluje o to, aby byl žalobci ukončen pobyt na území v nejbližším možném termínu ode dne zajištění.

K argumentaci žalobce, že příslušníci policie reálně nezkoumají trvání důvodů zajištění, uvedl žalovaný, že správní orgán zkoumá po celou dobu zajištění žalobce, zda důvody zjištění trvají (např. vyhodnocuje poznatky k cizinci získané z informačních systémů, vlastním šetřením, vyhodnocením písemných sdělení provozovatele zařízení pro zajištění cizinců, písemných sdělení policistů ze zařízení pro zajištění cizinců, písemných sdělení orgánů veřejné moci a nevládních organizací, písemných sdělení cizince či jeho zmocněnce apod.). Dále žalovaný uvedl, že v průběhu zajištění žalobce ovšem nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění či úvaze o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, tedy shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí,

důvody zajištění nadále trvají. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, souhlasil s projednáním žaloby v jeho nepřítomnosti a zároveň neuplatnil vzniklé náklady.

6. Soudu byla doručena kopie správního spisu a následně soud připojil originál správního spisu, který byl v době doručení žaloby založen u zdejšího soudu v jiné věci žalobce vedené pod sp. zn. 17 A 9/2022. **Ze správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 27.5.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 30.5.2022 odpovídají obsahu spisu. Z doručanky založené ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobci do vlastních rukou doručeno dne 22.5.2022 a zástupci žalobce dne 23.5.2022.
7. **Podáním ze dne 1.6.2022** se žalovaný omluvil z ústního jednání s tím, že ve stanovený den se nemůže z objektivních důvodů spočívajících na jeho straně zejména v aktuální personální situaci a s plněním a zvládáním mimořádných a krizových opatření souvisejících s mezinárodním ozbrojeným konfliktem na Ukrajině. Dále v omluvě uvedl, že nežádá o odročení jednání, souhlasí s projednáním žaloby v jeho nepřítomnosti a navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.
8. **Žalobce ve své replice ze dne 3.6.2022** sdělil, že je schopen navrhovanými důkazy prokázat zajištění dostatečných finančních prostředků k pobytu a k vycestování. Má za to, že opakované prodlužování doby zajištění je nepřiměřené a příliš tvrdé, neboť lze použít mírnější donucovací opatření nežli opakované prodloužení doby zajištění. Je si také vědom své povinnosti vycestovat a slibuje, že si obstará cestovní doklad a dobrovolně vycestuje.
9. **Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce dne 7.6.2022** uvedl, že důvody jejich nepřítomnosti na ústním jednání trvají a dále uvedl, že byl s obsahem repliky ze dne 3.6.2022 obeznámen a odkázal na své vyjádření ze dne 30.5.2022.
10. **Ústního jednání konaného dne 7.6.2022** se zúčastnil žalobce, tlumočník a zástupce žalobce, který se dostavil se zpožděním. Žalobce prostřednictvím tlumočníka mimo jiné uvedl, že má v podstatě veškerou rodinu v Evropě a tudíž jsou schopni mu zajistit finanční prostředky, což uvádí od začátku. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě, přednesl jejich rozsáhlé stanovisko obsahující stejné skutečnosti jako v žalobě a dalších vyjádřeních v této věci a závěrem požadoval, aby soud rozhodl tak, že rozhodnutí o prodloužení zajištění, které je předmětem tohoto řízení, v celém rozsahu zruší a také uloží správnímu orgánu povinnost nahradit náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby a také uvedl, že není plátcem DPH. Žalobce prostřednictvím tlumočníka k dotazům uvedl, že se omlouvá za svůj nelegální vstup do ČR, nevěděl, že vstupuje na území ČR tímto způsobem nelegálně a žádal soud o schovávavost a možnost předložení finančních záruk. Dále uvedl, že nemohl za to, že jeho cestovní doklad byl zničen, bylo to proti jeho vůli, musel ho odevzdat. Nevěděl ani, že mu bude vytvořen falešný doklad a v Srbsku v táboře uvedl své správné identifikační údaje, ale úředníci, kteří ho zapisovali, museli pochybit, nebyla to jeho vinna. Uvedl také, že otec, matka, sestra a bratr žijí v Itálii, žádal tak o vízum v Itálii i ve Švédsku. Důvodem proč se snaží dostat do Itálie je zdravotní stav jeho rodičů, kteří tam žijí. Jakožto občan Maroka potřebuje vízum do všech tří států i jako turista, všechny tři žádosti o vízum (i české) mu ale byly zamítnuty, lituje svého jednání. Přítomný tlumočník požadoval za účast u jednání proplatit 2 hodiny tlumočnického výkonu á 495,-Kč.
11. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou

nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 27.5.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
14. Dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
15. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. (...)“*
16. Dle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že *„policie je oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.“*
17. Podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
18. Nejprve soud uvádí, že již ve věci zajištění žalobce a prodloužení doby zajištění žalobce zdejší soud rozhodoval v několika předchozích řízeních vedených pod sp. zn. 33 A 1/2022, 17 A 3/2022, 16 A 5/2022 a 17 A 9/2022. Vzhledem k tomu, že mnohé argumenty žalobce zůstávají stejné, soud odkazuje na svá předchozí rozhodnutí v uvedených věcech a současně částečně zopakuje svoji předchozí argumentaci.

19. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností jsou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat [srov. rozsudek NSS č.j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20.3.2014].
20. K námitce týkající se neopatrnosti nových podkladů, nevycházení ze skutkového stavu a nezjištění případné změny na straně žalobce pro rozhodnutí soud konstatuje následující. Žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tom současném, vycházel především ze zjištění, že by mohl žalobce při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce totiž neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, svůj cestovní doklad žalobce nechal zničit s úmyslem skrývat svoji totožnost, opatřil si doklad, který je padělán (řecký průkaz žadatele o mezinárodní ochranu), již v minulosti vystupoval pod smyšlenými totožnostmi a uvedl nepravdivé údaje o totožnosti; nesplňoval podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států (schengenská spolupráce); nebyla věrohodně zjištěna jeho totožnost; neměl stálé bydliště na území ČR a nebyl schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Veškeré uvedené důvody pro zajištění úzce souvisí se skutečností, že žalobce nedisponuje zejména žádným dokladem či dostatečnými finančními prostředky, nutnými k odstranění výše uvedených důvodů pro zajištění. Dále je v tomto směru neopominutelný fakt, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány Maroka, nebyl stále ukončen, protože nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která by mohla mít vliv na důvody o zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje potřebným dokladem, není schopen vyřešit svou pobytovou situaci na území ČR, v důsledku čehož nemůže být na území ČR nikde hlášen k pobytu, neboť by pobýval na území v rozporu s právními předpisy ČR (především zákonem o pobytu cizinců). Rovněž nutno podotknout, že ani sám žalobce v průběhu řízení od doby svého zajištění, ani nyní v řízení o žalobě, neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na posouzení prodloužení zajištění. Skutkové okolnosti případu zůstávají podle žalovaného, i dle soudu, neměnné. Důvody pro trvání zajištění žalobce jsou shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění, a tyto důvody nadále trvají. Tato námitka je proto dle názoru soudu nedůvodná.
21. Soud si je vědom toho, že žalobce navrhl výslech jeho tvrzeného bratra žijícího ve Švédsku, avšak bez jakýchkoli bližších údajů, jímž by se mělo prokázat odpadnutí jednoho z důvodů prodloužování zajištění, a to nedostatku finančních prostředků, kdy by mělo být zjištěno, že bratr je schopen hradit výdaje na žalobcův pobyt v ČR i následné vycestování. Finanční stránka žalobcova pobytu však tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I za skutečnosti, že by výslech žalobcova bratra prokázal možnost zajištění dostatečných finančních prostředků, jde pouze o jeden z důvodů přetrvávajícího zajištění, nemohly by tedy být opomenuty další důvody žalobcova zajištění. Z toho důvodu soud k výslechu bratra žalobce nepřistoupil. Při ústním jednání soudu ze strany žalobce nebyl výslech bratra žalobce požadován.
22. Z důvodu výše uvedeného soud shledává námitku neuložení zvláštního opatření dle § 123b) zákona o pobytu cizinců také za nedůvodnou, protože by nebylo možné, aby se

žalobce na území ČR zdržoval bez porušení právních předpisů ČR především z důvodu, že stále nedisponuje dokladem ověřujícím jeho totožnost.

23. Rovněž soud nezjistil o žalobcem zmíněných pochybnostech ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že by došlo ze strany žalovaného k porušení této povinnosti, když veškerá poučení byla žalobci přetlumočena tlumočnickem jazyka arabského event. předána v písemné podobě v jazyce arabském, jak je zřejmé z obsahu předloženého správního spisu.
24. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 50 dnů, tj. do 21.4.2022, soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujícími rozhodnutími o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace správního vyhoštění na základě rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci ze dne 5.12.2021 č. j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022. Stále však existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce ze zajištění došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, proto neshledává soud na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu jeho zajištění, nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Z uvedeného jednání žalovaného je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně i svědomitě a zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli - výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný. V této souvislosti soud odkazuje na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož je patrné, že žalovaný může prodloužit zajištění žalobce až na dobu 180 dnů. Současně s tím, ale soud odkazuje i na znění § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje výše uvedenou maximálně přípustnou hranici doby zajištění dále překročit - viz písm. c) uvedeného ustanovení. Soud má za to, že ze správního spisu jasně vyplývá, že ze strany policie bylo vynaloženo veškeré úsilí a byly učiněny veškeré možné kroky k získání cestovních dokladů žalobce a ověření jeho totožnosti. Je zcela zřejmé, že k prodlení dochází na straně správních orgánů Maroka. Ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění ve stanovené době, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění a také s přihlédnutím na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů Maroka, a i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění. Soud z důvodů výše uvedených shledal naplnění podmínky pro prodloužení doby zajištění na 180 dní, jak je uvedena v § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a odůvodnění napadeného rozhodnutí a i uvedení důvodů pro prodloužení zajištění žalobce o dalších 50 dnů jako dostatečné.
25. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na rozsudky NSS a v nich vyjádřené závěry - ze dne 31.7.2013 č. j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As

115/2013 - 59, kdy NSS konstatoval, že „... *pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.*“

26. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
28. **Usnesením ze dne 31.5.2022 č.j. 16 A 14/2022-23** byl ustanoven tlumočník Mgr. Ivan Ramadan, Ph.D. k provedení tlumočnického úkonu, z jazyka českého do jazyka arabského a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočník právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočníka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud rozhodl v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočníka a soudního překladatele (na základě zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladačích), o odměně tlumočníka v celkové výši 990,-Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon při ústním jednání soudu dne 7.6.2022 v délce dvou započatých hodin při sazbě 495,-Kč za hodinu dle předložené faktury ze dne 7.6.2022. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena na účet číslo 154345888/0600 z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 7. června 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně